

Poeti italiani

*Andrea Bellantone, Giuseppe Condorelli, Paolo Lisi, Iginio Creati,
Daniele Cavicchia e Gino Pastega*

Olasz költők

*Andrea Bellantone, Giuseppe Condorelli, Paolo Lisi, Iginio Creati,
Daniele Cavicchia és Gino Pastega*

Antonio Bellantone

Adipe

Il grasso svagare della solitudine,
sommersa tra le balugini coralline
o le azzime e sfantasiare nuvole
dei cieli, restava convincente
più di tutte le altre cose:
più delle sommerse voglie,
di brividi gonfiate, come mazzi
di fiori pesti; o delle carezze
che in cesti svariati avevi più o meno
avuto, tra una persona e l'altra;
più dei deragliati o meritati
alamari e delle greche,
sul cappello da pupazzo.
Più di tutto, la zaffa della solitudine,
che a suo modo rimette scorza
ai miei giorni.

Giuseppe Condorelli

Traversata notturna

Da luce a luce è solo
una corrente, un
ansimo di acque riposate.
Le navi che scendono eterne,
sciolte le zavorre della
fretta e dei saluti
alle brezze salmastre
lanciano partenze e arrivi.
Nella trasparenza delle rive
fra le ronde degli annegati
navigano millenni di
costellazioni e di pesci siderali.

Antonio Bellantone

Háj

*A korallszín cikkanások
vagy az égbolt unalmas
felhőcicomái mögé bújt magány
lomha játéka mindent
maga alá gyűrt:
hideglelésig dagadt,
elfojtott vágyak hervadt
csokrait; cirógatások
tarka kosarát, mely többé-kevésbé
neked is kijutott ettől vagy attól;
tökfedődön díszlő,
vaktában osztott avagy megszolgált
krumplivirágot, zsinórkát.
Mindennél áthatóbb a magány lehelete,
mely a maga módján kérget hizlal
napjaim köré.*

Lukácsi Margit fordítása

Giuseppe Condorelli

Éjszakai átkelés

*Fénytől fényig csupán
egy áramlat, megpihent
habok elfülő lélegzete.
Az örökkön úton levő hajók
sietős búcsúk
terhétől szabadulván
a sós szellőben
indulnak, érkeznek szüntelen.
Az áttetsző parti sekélyesben
vízbeftáltak őrárata,
évezredek csillagzata és
halak hideg fényű teste úszkál.*

Lukácsi Margit fordítása

Paolo Lisi

Cambiare il corso delle cose.
La tua mano, adesso
scosta la memoria.
Quanto tempo sprecato,
quanto amore tradito
e quanta vita
nel disavanzo della gioia.
Ogni giorno è una preghiera.
Unica consolazione:
invecchiare insieme,
noi due.

Igino Creati

La perdita che matura

Tu chi sei che t'adombri
appena sollevo le ciglia
o pronuncio parole aspre?

Dirai che sai giudicare l'attimo e l'eternità
– più d'ogni altro –
che stringi tra le mani
un amore mai nato
o l'abbandoni prima che muoia.

Io chi sono che continuo
perfino dentro un ascensore
a premere un dito sul cuore
a fissare l'evento
a spingere la tua la mia storia
lungo i tremori del confine
tra la gioia e il patimento?

La perdita che matura
è la stessa del cielo
del suo divenire palpito e luce
del nostro cammino che muta
e non fiorisce
che s'abbrevia o s'isola
ma è l'unico presente
che non si annulla
anzi più fedele di ieri
dà tenere e
e c'inquieta.

Daniele Cavicchia

Trilli di passeri su stagioni morte e violenza nelle menti malate.
Immagino mantiglie e crepacci nelle parole che non dici,
l'inciampare sui gradini, le parole bisbigliate sui balconi
dimenticati. Così anch'io divento assenza nel riverbero del
tramonto e riconosco con tremore la mia idolatria.

Perdonami se non so più dove cercarti.

Ti sento vicina mentre guidi le mie incertezze e lontana, stanca
della mia impazienza. Sei frutto acerbo e albero, volto
definito e immagine sfocata: guardarti significherebbe
morire.

“Sono cenere e fuoco, gazzella in eterna fuga. Nei mille perché
ho purificato il mio essere e sono pronta a ricevere le tue
parole”.

Silenzio intorno e nella mente: se parli vanifici il mio muto
discorso.

E voglio che tu fugga al mio apparire.

Paolo Lisi

*Megváltoztatni a dolgok folyását.
Kezed intésére most
félrevonul az emlékezet.
Mennyi elvesztegetett idő,
mennyi elárult szerelem
és mennyi megtérületlen,
öröm nélküli élet.
Minden nap egy-egy ima.
Végső vigaszunk:
együtt öregsünk meg
mi ketten.*

Lukácsi Margit fordítása

Igino Creati

A veszteség, mely megérlel

*Ki vagy te, hogy arcod elborul
ha szemöldököm ráncolom
vagy kemény szavak hagyják el ajkam?*

*Azt feleled, képes vagy megítélni a pillanatot
s az örökkévalóságot
– mindenkifelett – hogy kezedben
meg sem született szerelmet tartasz
vagy elengeded mielőtt elhal.*

*Ki vagyok én aki még
a liftben is ujjam
szívemnek szegezem
hogy a történetét rögzítsem
hogy tovább tuszkoljam történetem, történeted
az öröm és a kín
mezsgyéjén remegve?*

*A veszteség, mely megérlel,
úgy ér, mintha az eget veszténénk el
amint szívdobbanássá, fénnyé érik,
mintha változó, virágtalan utunk
fogyna el
mely kurtább lesz vagy magányos
de az egyetlen jelenvaló
meg nem semmisülő
hívebb mint tegnap
gyöngédséget ad
és megnyugtat.*

Lukácsi Margit fordítása

Daniele Cavicchia

*Verébcsevej holt évszakok során – erőszak vad beteg fejekben.
Elképzelek lágy női fátylakat, kinemmondott szavadba metsző
rést, egy kis botlást a lépcsőn, és halk suttogást a régi balko-
non. S én is hiány leszek mihelyt az alkony izzó fénye ér, és
reszketek, ha régvolt eszményem kísért.*

*Nézd el nekem, hogy nem tudom már én sem, hol keresselek.
Írányt mutatsz kétségeimben, és ilyenkor oly közel vagy, ám mi-
lyen távol ha nyughatatlanságom untat.*

*Fanyar gyümölcs vagy és fa – bár arcod jól látható, a kép
homályosan marad: halál vár rám, ha nézem arcodat.*

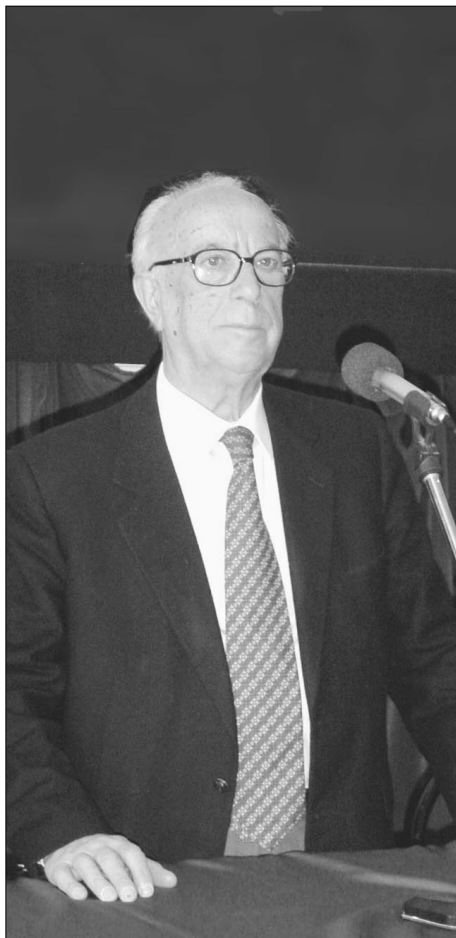
*„Én tűz vagyok, hamu, s folyton menekvő antilop. Létem sok
száz miérten mostam át – im itt vagyok, s várom szavad.”*

*Körös-körül csend – csend a fejben is: ha szólsz, ledöntöd néma
érvelésem.*

S azt kívánom, tűnj el, ha jönni látsz.

Fordította Szirti Bea és Hajba Vince

Other poems were written by Italian poets Andrea Bellantone, Giuseppe Condorelli, Paolo Lisi, Igino Creati and Daniele Cavicchia.

Gino Pastega

Poesie tratte da "I miei occhi nel mare"
2003, Campanotto Editore
Paisan di Prato (UD)

Gino Pastega

Versek az „I miei occhi nel mare” kötetből
Campanotto Editore, 2003
Paisan di Prato (UD)

I miei occhi nel mare,
un fluido volto
che trasmuta e ritorna
Solo i colori raccolgo
memoria dell'istante,
metamorfosi inconsapevole
del mio esistere per sempre

*Tekintetem a tengerben
cseppfolyós arc
mely átalakul s visszatér
a színeket gyűjtöm csupán
a pillanat emlékezetét
örökkön tartó létezésem
öntudatlan metamorfózisait*

Castelli sulla riva
d'antica sabbia fine
partono con le onde
in bianche nuvole di spuma
e bambini nel sole
per mano intrecciati
giocano il futuro
sfidano il presagio

*Kastélyok a parton
ős-finom homokból
úsznak hullámhátan
fehér habgomolyok felé
s gyerekek a napon
kezüik összefonva
eljátsszák a jövőt
kihívják a sorsot*

Nel mare dei foschi abissi
le città morte vidi dei ricordi,
i marinai arditi
che più non fecero ritorno
e il loro riso ucciso
nelle bocche serrate
e i loro occhi di vetro
che non avevano palpebre
e pur guardavano lontano,
il loro campo spento
nelle gole trafitte
ancora palpitanti
E per essi ho pianto
che tenaci la loro fede
stringevano a sé credendo
di vivere dopo la morte

*Ólomszín örvények tengerében
láttam a holt város emlékeit
a bátor tengerészeket
kik nem tértek vissza többé
meggyilkolt nevetésüket
lezárult ajkuk mögött
üveges tekintetüket
még mindig távolba meredő
héj nélküli szemgolyóikban
a kimúlt menedéket
még mindig lüktető
átdöfött torkukban
Sirattam őket kik
hitükbe makacsul
kapaszkodva remélték
hogyan túlélhetik a halált*